

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **S. B. C.**

skazanej z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lutego 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną S. B. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K (...), uznał S. B. C. za winną tego, że w okresie od dnia 16 września 2016 r. do 27 września 2016 r. w K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nadto w warunkach czynu ciągłego, tj. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim podrobieniu dokumentów, tj. dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej – weksla własnego in blanco, poprzez wpisanie w treści weksla zwrotu „poręczam” i nakreślenie czytelnego, pełnobrzmiącego podpisu „O. P.”, oraz „w celu użycia za autentyczny podrobieniu

porozumienia wekslowego w obrębie »podpis i adres Poręczyciela weksła« nakreślenie tożsamego podpisu O. P.”, następnie puściła weksel w obieg, przekazując do siedziby T. SA z siedzibą w W., czym wprowadziła w błąd wymieniony podmiot co do faktycznej osoby poręczającego i autentyczności znajdujących się na wymienionych wyżej dokumentach podpisów, nadto zamiaru i możliwości finansowych spłaty zawartej w następstwie tego umowy pożyczki o nr (...), doprowadzając wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60 000 złotych, przy czym uznał, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k., skazał ją na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1). Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz T. SA z siedzibą w W. kwoty 60 000 złotych (pkt 2) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt 3 i 4).

Apelację od ww. wyroku Sądu Okręgowego wniosła obrońca oskarżonej, zaskarżając to orzeczenie w całości.

Skarżąca zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżona nie miała zamiaru spłaty zawartej umowy pożyczki o nr (...), podczas gdy okoliczności ujawnione w sprawie nie pozwalały w żadnym razie na wysnucie takich wniosków, bowiem oskarżona zawierając umowę pożyczki miała opracowany sposób wydatkowania przyznanych środków, który miał zapewnić spłatę bieżących zobowiązań i generowanie zysku pozwalającego na comiesięczną spłatę zaciągniętej pożyczki, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k.;
2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka P. S., polegającą na nieprawidłowym obdarzeniu wiarą jego depozycji, podczas gdy świadek umniejszał swojej roli w wydatkowaniu pieniędzy pozyskanych

przez Spółdzielnię E., przełał pieniądze na konto swojej babci, zaprzeczył aby miał wiedzę o problemach finansowych oskarżonej, jednocześnie bezinteresownie pomagał S. C. w prowadzonej działalności, wykorzystał jej położenie nakłaniając do wzięcia pożyczki, co w konsekwencji przyczyniło się do nieprawidłowego przypisania oskarżonej odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k.;

3. obrazę art. 415 §1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonej, podczas gdy z samego faktu, że w toku postępowania cywilnego w sprawie o sygn. akt I Nc (...), prócz roszczenia z weksla w wysokości 60 000 zł, wynikającego z zawartej umowy pożyczki, dochodzone są też roszczenia uboczne, nie można wywodzić konsekwencji w postaci niezastosowania przepisu art. 415 k.p.k. i orzeczenia pomimo toczącego się postępowania cywilnego obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonej;
4. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 8 miesięcy, która to kara w świetle okoliczności z art. 53 § 1 i 2 k.k. o charakterze podmiotowym jak i przedmiotowym, wykazuje że kara pozbawienia wolności jest rażąco surowa, a więc stanowi sankcję, która nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego oskarżonemu czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, co równocześnie stanowi naruszenie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, polegające na orzeczeniu niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy nawet przyjęcie wypadku mniejszej wagi z art. 310 § 3 k.k. i zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k., nie różnicuje ustawowego zagrożenia kary, gdy czyn zostaje zakwalifikowany z art. 310 § 1 k.k., a wymiar kary wymierzony w oparciu o przepis art. 60 § 6 pkt 2 k.k., co w przedmiotowej sprawie wykazuje, iż nawet wymierzenie kary za czyn oceniony jako wypadek mniejszej wagi i zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w ramach

ustawowego zagrożenia, stanowi reakcję rażąco surową, która przekracza stopień winy, a nadto stoi w sprzeczności z celami wychowawczymi, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy oraz uchybia potrzebie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a tym samym stoi w sprzeczności z zasadą trafnej reakcji karnej z art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 2 Konstytucji RP.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. Nadto, wniosła o *„przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego stosownie do treści art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co do zgodności art. 310 § 1 w zw. z art. 310 § 3 kodeksu karnego z przepisami art. 2, 7, 10 i 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”*.

Sąd Apelacyjny w (...) – po rozpoznaniu wniesionej apelacji – wyrokiem z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt II AKa (...):

1. w pkt I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. ustalenie „nadto zamiaru i możliwości finansowych spłaty zawartej w następstwie tego umowy pożyczki o nr (...)” zastąpił ustaleniem „co skutkowało zawarciem umowy pożyczki o nr (...)”;
 2. kwalifikację prawną czynu uzupełnił o art. 310 § 3 k.k.;
 3. uchylił rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżoną na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody;
 4. w pkt II w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
 5. w pkt III zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Od tego wyroku obrońca S. C. wniosła kasację, zaskarżając to orzeczenie w części, tj. w pkt I.1 i 2 oraz w pkt II.

Obrońca zarzuciła:

1. rażąco obrazę art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe przyjęcie, że zachowanie polegające na zaniechaniu ustanowienia ważnego

- zabezpieczenia pożyczki stanowi działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu ww. przepisu, przy jednoczesnym ustaleniu istnienia po stronie oskarżonej zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki z pożyczkodawcą, co wyklucza możliwość wypełnienia znamion oszustwa, co mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze;
2. rażącą obrazę art. 452 § 2 pkt 1 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o dopuszczenie dowodu z bezpośredniego przesłuchania przed sądem po raz pierwszy świadka P. S., w sytuacji gdy przed sądem pierwszej instancji świadek został wezwany, nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy, zaś sąd I instancji uznał za ujawnione bez odczytywana zeznania tegoż świadka, podczas gdy zeznania miały istotne znaczenie dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony, w sytuacji gdy świadek P. S. pełnił kluczową rolę w wydatkowaniu pieniędzy pozyskanych przez Spółdzielnię E. i wykorzystał krytyczne położenie oskarżonej, nakłaniając ją do wzięcia pożyczki z wykorzystaniem wymaganego zabezpieczenia pożyczki, co przyczyniło się do nieprawidłowego przypisania oskarżonej odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. i w konsekwencji uniemożliwiło realizowanie zagwarantowanego prawa do obrony zmierzającego do przeprowadzenia dowodu na korzyść oskarżonego;
 3. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., polegającą na bezkrytycznym zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k. w toku przeprowadzonego postępowania, przy jednoczesnym ogólnikowym powoływaniu się na poprawność orzeczenia sądu a quo i niepełnym odniesieniu się do części zarzutów stawianych rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego, w szczególności poprzez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka P. S. , polegającą na nieprawidłowym obdarzeniu wiarą jego depozycji, podczas gdy świadek umniejszał swojej roli w wydatkowaniu pieniędzy pozyskanych przez Spółdzielnię E., przelał pieniądze na konto

swojej babci, zaprzeczył aby miał wiedzę o problemach finansowych oskarżonej, jednocześnie bezinteresownie pomagał S. C. w prowadzonej działalności, wykorzystał jej położenie nakłaniając do wzięcia pożyczki, co w konsekwencji przyczyniło się do nieprawidłowego przypisania oskarżonej odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze;

4. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że sąd odwoławczy nie rozpoznał istoty zarzutu z pkt 4 apelacji obrońcy oskarżonej S. C. co do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności w zakresie, w jakim obrona dostrzegła, że kara pozbawienia wolności w świetle okoliczności z art. 53 § 1 i 2 k.k. o charakterze podmiotowym i przedmiotowym stanowi sankcję rażąco surową i nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu i stopnia winy, ograniczając się do stwierdzenia o bezzasadności zarzutu, skoro kara została ukształtowana na minimalnym poziomie, zaś w aktualnie obowiązującym stanie prawnym wymierzenie oskarżonej kary w mniejszym rozmiarze jest niemożliwe, co prowadzi do wniosku, że sąd II instancji nie zważył czy wymierzona kara bezwzględnego pozbawienia wolności 1 roku i 8 miesięcy wobec osoby nigdy niekaranej jest karą adekwatną i proporcjonalną co do popełnionego czynu, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że ograniczenie sankcji karnej za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. do wymierzenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności poważnie ogranicza swobodę sędziowską, a to z kolei mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze;
5. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 8 miesięcy, *„która to kara w świetle okoliczności z art. 53 § 1 i 2 k.k. o charakterze podmiotowym jak i przedmiotowym, wykazują iż, kara pozbawienia wolności jest rażąco surowa”*, a więc stanowi sankcję, która nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego oskarżonemu czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, co równocześnie stanowi naruszenie art. 31 ust. 3

Konstytucji RP oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, polegające na orzeczeniu niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy nawet przyjęcie wypadku mniejszej wagi z art. 310 § 3 k.k. i zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. nie różnicuje ustawowego zagrożenia kary, gdy czyn zostaje zakwalifikowany z art. 310 § 1 k.k., a wymiar kary wymierzony w oparciu o przepis art. 60 § 6 pkt 2 k.k., co w przedmiotowej sprawie wykazuje, iż nawet wymierzenie kary za czyn oceniony jako wypadek mniejszej wagi i zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w ramach ustawowego zagrożenia stanowi reakcję rażąco surową, która przekracza stopień winy, a nadto stoi w sprzeczności z celami wychowawczymi, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy oraz uchybia potrzebie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a tym samym stoi w sprzeczności z zasadą trafnej reakcji karnej z art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 2 Konstytucji RP.

Zarzucając powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, *„bowiem utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe”*. Nadto, wniosła o *„przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego stosownie do treści art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co do zgodności art. 310 § 1 w zw. z art. 310 § 3 kodeksu karnego z przepisami art. 2, 7, 10 i 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”*.

Prokurator oraz oskarżyciel posiłkowy, przedstawiając pisemną odpowiedź na stanowisko obrońcy, wniesli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Nadzwyczajny środek odwoławczy, jakim jest kasacja, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Istotą kasacji nie może być zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno wtedy, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas, gdy dla ominięcia ograniczenia ustanowionego w art. 523 § 1 k.p.k., przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Podkreślić też należy, że postępowanie kasacyjne nie jest

postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, nie dokonuje kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 247/18).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacyjnego, należy wskazać, że S. C. przypisano realizację znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. nie dlatego, że zaniechała ustanowienia ważnego zabezpieczenia pożyczki, lecz dlatego, że wprowadziła pożyczkodawcę w błąd co do istnienia takiego zabezpieczenia, doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, że celem działania skazanej było zwiększenie aktywów poprzez uzyskanie określonej kwoty pieniężnej. Nie ulega wątpliwości, że takie działanie musi być uznane za tożsame z celem osiągnięcia korzyści majątkowej. Warto przypomnieć, że korzyścią majątkową, stanowiącą cel działania sprawcy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej, co może polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów. Skarżąca formułując w kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego, dokonała błędnego zestawienia określonych elementów zachowania sprawcy z poszczególnymi znamionami przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., albowiem przecież to nie kwestia sposobu ustanowienia zabezpieczenia pożyczki determinowała ustalenie, że skazana działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Autorka kasacji nie wyjaśniła na czym miałyby polegać rażące naruszenia art. 452 § 2 pkt 1 i § 3 k.p.k., które uczynione zostało przedmiotem zarzutu z pkt 2 *petitum* kasacji. Jak wynika z treści protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 18 maja 2021 r., sąd *ad quem* negatywnie rozpoznając wniosek obrońcy o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P. S., nie przyjął regulacji zwartej art. 452 § 2 pkt 1 i § 3 k.p.k. za podstawę wydanej w tym przedmiocie decyzji, o czym świadczy również jej uzasadnienie. W związku z tym, skoro skarżąca wadliwość tej decyzji upatrywała w rażącym naruszeniu przepisów postępowania, to przedmiotem zarzutu w tej sytuacji winna uczynić naruszenie ogólnych podstaw oddalenia wniosku dowodowego, które zostały wymienione w art. 170 § 1 k.p.k. Przepis ten, jako regulacja o charakterze ogólnym, ma zastosowanie także w postępowaniu

odwoławczym. Sam zaś art. 452 § 2 k.p.k. stanowi uzupełnienie określonych w art. 170 § 1 k.p.k. podstaw oddalenia wniosku dowodowego. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że ww. świadek składał w niniejszej sprawie zeznania w toku postępowania przygotowawczego, a za zgodą stron jego depozycje zostały ujawnione bez odczytywania na rozprawie głównej i następnie ocenione przez sąd *meriti* w aspekcie ich wiarygodności. Ocena ta została poddana kontroli sądu *ad quem*, który nie stwierdzając uchybień sądu *a quo* w tym zakresie, zaakcentował brak istotnego znaczenia tego dowodu dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej S. C., w tym też w kontekście okoliczności przywołanych przez apelującego obrońcę, co do których nie wykazano, aby w omawianym przedmiocie były relewantne. Konstatacja ta dodatkowo nie pozwala uznać, aby nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania ww. świadka na rozprawie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Nie sposób odnieść wrażenia, że skarżąca dąży do przypisania świadkowi odpowiedzialności karnej, niemniej to zagadnienie nie jest przedmiotem postępowania objętego niniejszą sprawą. W wypadku zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. na autorze kasacji spoczywa obowiązek wyraźnego, punktowego ukierunkowania podniesionego w kasacji zarzutu na wykazanie konkretnych błędów czy wad argumentacji sądu odwoławczego, w wyniku której uznano zarzuty apelacyjne za niezasadne. Nie wystarczy natomiast powtórne odwołanie się do argumentacji apelacyjnej, zakończone następnie konstatacją o nierzetelności kontroli odwoławczej, a do takiej aktywności ograniczyła się obrońca w postępowaniu kasacyjnym. Zarzucając niepełne przeprowadzenie kontroli instancyjnej ponownie zakwestionowała sądową ocenę dowodu z zeznań P.S., choć uchyliła się od wskazania, w jaki konkretnie sposób zeznania te miałyby dekompletować znamiona przypisanego S. C. przestępstwa w zakresie art. 286 § 1 k.k. czy też innych przepisów. Powyższe przemawia zatem za oczywistą bezzasadnością zarzutów ujętych w pkt 2 i 3 *petitum* kasacji.

Na taką ocenę zasługuje również czwarty zarzut kasacji. Choć jego formalna konstrukcja bazowała na obrazie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. – to *de facto* skarżąca ponownie kwestionowała w nim współmierność orzeczonej wobec skazanej kary, co również uczyniła wprost

przedmiotem odrębnego zarzutu w pkt 5 *petitum* kasacji. Kwestia rażącej niewspółmierności kary nie może stanowić przedmiotu kontroli kasacyjnej. Sąd odwoławczy odniósł się do apelacyjnego zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zasadnie stwierdzając, że obowiązujące przepisy nie dają możliwości orzeczenia kary łagodniejszej. Bezprzedmiotowe są zatem obiekcje skarżącej, że sąd nie rozważył czy wymierzona kara jest w stosunku do skazanej karą adekwatną i proporcjonalną do popełnionego czynu. Orzeczenie kary łagodniejszej prowadziłoby w tej sytuacji do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, które wyznaczają granice swobody sędziowskiej. Osobiste przekonanie skarżącej, że przewidziana przez ustawodawcę dolegliwość sankcji karnej – nawet w jej minimalnym wymiarze przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary – jest zbyt surowa dla skazanej, nie jest argumentem wskazującym na zaistnienie uchybienia z powodu którego kasacja mogłaby zostać uwzględniona (art. 523 § 1 k.p.k.). Dokonana przez obrońcę krytyka polityki karnej państwa w zakresie sankcji przewidzianej za czyn art. 310 § 1 i 3 k.k. nie stanowi asumptu do przedstawiania pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu w kształcie przedstawionym przez skarżącą. Decyzja o wystąpieniu z pytaniem prawnym pozostaje w gestii sądu (a nie strony postępowania), a ten nie stwierdził, by zagadnienie konstytucyjności jakiegokolwiek ze stosowanych przepisów prawa uniemożliwiało rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Takich podstaw nie znalazł również Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu wniesionej kasacji.

Reasumując, wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Ta zaś konkluzja czyniła bezprzedmiotowym rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

